

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

UN TRIMESTRE

Dins Espanya: una pesseta.
Fora d'Espanya: dues pessetes.

ADMINISTRACIÓ:

St. Bernat, 5, Pral.-2.^a
CIUTAT DE MALLORCA

(Administrador: Juan Riutort.)

LA AURORA

A ON LA VENEN?

A Manacor: Ca-mestre Antoni Fiol Ferrer, 5.

A Palma: Llibreria d'En Guasp Morey, 6.—Taller d'encuadernacions d' En Francesc Ferrer, Sta. Eulària, 25.—Llibreria de N.º Ernest Frau, Brósca.—Llibreria Amengual y Muntaner.

Surt cada dissapte per donar ventim i altres herbes an es qui s'ho guany

¡Santes i alegres!

Seguint sa costum d'ets altres anys, LA AURORA se complau en enviar a tots els seus lectors sa felicitació corresponent a ses Festes de Nadal. Si, que les *tenguen santes i alegres* i que les hi puguen tenir molts d'anys amb més alegria i manco pecat, i que Deu no mos deix morir que no mos haja perdonats. Tot això no sols ho desitjam p'es nostros lectors, sino per totes ses autoritats Esglesiàstiques, Civils, Municipals, Militars, Judicials i Administratives de Manacor i de tota Mallorca. LA AURORA s'ès honrada sempre rendint a ses Autoritats s'homenatge degut, s'homenatge de consideració, respecte, acatament i sumisió.

¡Vaja idò si celebrem amb tota devoció aquestes santes i alegres Festes de Nadal! ¡Hala idò si mos preparam de bonde veres per rebre dins ses nostres ànimes el Minyonet Jesús! ¡Que sia es nostro cor com sa coveta de Bethlem i sa menjadora a on la Mare de Deu reclinà el Minyonet Jesús! ¡Quina ditxa per un ànima a on la Mare de Deu reclini el Minyonet Jesús! Quina sort per una ànima de poder posseir el Bon Jesús! Per conseguir-ho, jo saben el camí: l'EUCARISTIA.

¡Que siguen idò aquestes Festes de Nadal santes i alegres en el Senyor per tothom. Amèn!

Nadal

Hem rebut de la biblioteca de Barcelona *Foment de la Pietat Catalana* un gentil opuscle que du per títol *Ofici de Nadal: Laudes* (versió rimada). De manera que son ses *Laudes* des dia de Nadal posades en català i en cansons. Per que es nostros lectors les puguen ensaborir unint-se an es cant del chor aquesta Nit Santa, que és lo que el Papa vol i es bon sentit demana, donam avui aquesta *versió rimada* per que es nostros lectors se'n puguen bellament aprofitar.

Laudes de l'Ofici de Nadal

(VERSÍO RIMADA)

Y. ¡Déu meu, veniu a dar-me vostra ajuda!
R. ¡No demoreu, Senyor, vostra vinguda!

Gloria al Pare,
i al Fill, i a l'Esperit Sant.
Com era en el prim instant,
que sigui ara,
per sempre i eternament,
¡gloria a Déu omnipotent!
¡Al·leluia!

Antifona ¡Qui heu vist, pastós?
Digau, parlau...
¿Qui és devallat del cel blauós,

que tan sobrats estau?
—Hem vist un Nadaló
i chors d'àngels lloant Nostre Senyó.
¡Al·leluia! ¡Al·leluia!

PSALM XCII

Impera des de sempre Jeová,
revestit de decor i de grandesa;
s'ha arreat i cenyit de fortaleza,
i l'obra de ses mans nos commourà.

Vós éreu, ja
dels sigles en el bell començament;
tenint vostre seient
reial aparellat d'ades ençà.

¡Els rius, oh Jeová,
els rius i rierols alcen llur veu,
i amb llisquívol i harmònic panteixà
us aclamen, Senyor, per tot arreu!

Ès brava, brava i bella
la mar, quan ses onades arrestella...
¡més gran sóu, Vós, al Cel, ho Jeová!
¿Qui és que'n dubtarà?
¡El món és una immensa meravella
que'ns parla massa clà!

¡La santedat més pura i resplendent
escau per exornar eternament
el vostre excels palau, oh Jeová!

Antifona ¡Qui he vist, pastós?
Digau, parlau...
¿Qui és devallat del cel blauós,
que tan sobrats estau?
—Hem vist un Nadaló
i chors d'àngels lloant Nostre Senyó.
¡Al·leluia! ¡Al·leluia!

Antifona Una Parlera ha dat a llum
un Rei d'eterna nomenada,
unint la joia cobejada
de la maternitat
al lílial i sant perfum
de sa virginitat.
¡Oh meravellat!
No n'hi hagué un altra el temps passat
ni se'n veurà cap més com Ella.
¡Al·leluia!

PSALM XCIX

Feis festa an el Senyor, tota la gent,
serviu a Déu amb alegria,
i amb les boques vessantes d'harmonia
entrau en el seu sant acatament.
¡I sapiguen que Ell sol és vostre Déu,
que és Ell el qui us tragué a la llum del dia,
que és Ell—no pas vosaltres—el qui us feul!

¡Oh, Poble seül jovelles i anyells
de sa ramada!
¡ple el llavi d'oracions,
passau els seus cancells,
i, endins, feu ressonar vostres cançons
pels atris de la seva eterna estada!

¡Lloau el seu sant nom,
car Déu és tot dolçura,
i té misericòrdies per tothom!
i el seu Verb, veritat viventa i pura,
més enllà de les gèneres perdura:
¡Lloau el seu sant nom!

Antifona Una Parlera ha dat a llum,
un Rei d'eterna nomenada,
unint la joia cobejada
de la maternitat
al lílial i sant perfum
de sa virginitat.
¡Oh meravellat!
No n'hi hagué un altra el temps passat
ni se'n veurà cap més com Ella.
¡Al·leluia!

Antifona Passa un àngel, tot volant,
dient als pastors que troba:
—Us port la bona nova
d'un goig molt gran;
Vos és nat, avui, dintre una cova,
el Salvador del món, fet un infant.
¡Al·leluia!

PSALM LXII

Déu, Déu meu de punta d'alba,
que guait si us veig veir;
¡que l'ànima en té set i la carn balba
espera vostre escalf d'amor divil!

Com a terra aixuta i herma
m'è posat davant de Vós
per si en vostra virtut us plau valer-me,
per si puc contemplar-vos gloriós.

Car val més vostra infinida
pietat que'ls goigs mundans;
i per ço us lloaré tota la vida,
i en nom vostre alçaré les meves mans.

Feu-me l'ànima polenta
de la flor dels vostres dons;
i pregarà una boca més ferventa,
i s'ompliran mos llavis de cançons.

Si, al matí, damunt la estrada
no faig més que pensà en Vós;
si us medita el meu cor a cada àlbada
perque sóu ma salut i mon socós.

Sota de vostra ala santa,
ple de joia exultaré:
¡mon ànima us segueix, canta que canta;
vostra destra m'ha pres i em sostel!

Endebades m'han fet guerra
i m'han perseguit, arreu:
a coltell moriran, i a sota terra
compartiran son cau amb la guineu.

Mes el Reiaurà alegria
en son Déu; es lloaran
els qui juren en Ell, sense falsa,
i els llavis malparlants emmudiran.

Antifona Passa un àngel, tot volant,
dient als pastors que troba:
—Us port la bona nova
d'un goig molt gran
Vos és nat, avui, dintre una cova,
el Salvador del món, fet un infant.
¡Al·leluia!

Antifona I l'àngel para el vol,
damunt l'humil portal,
i amb ell s'aplega un gran estol
de l'host angelical,
que van cantant amb dolça veu:
—Gloria, an el cels, a l'Increat,
i pau, per tot arreu,
an els homes de bona voluntat!
¡Al·leluia!

CANTIC DELS TRES DONZELLS

Beneü al Senyor totes ses obres;
lloau-lo i exaltau-lo eternament.
Beneü al Senyor, àngels de Déu;
beneü, cels, a Déu nostre Senyor.
Beneü al Senyor, aigües d'enlair;
beneü, virtuts santes, al Senyor.
Beneü al Senyó, el Sol i la Lluna;
beneü, les estrelles, al Senyor.
Beneü al Senyó, els rous i les pluges;
beneü, vents i oratges, al Senyor.
Beneü-lo, estiuada i llurs enceses;
beneü, frets i caldes, al Senyor.
Beneü al Senyor, rous i gelades;
beneü, frets i gebres, al Senyor.
Beneü al Senyor, neus i glaçades;
beneü, nits i dies al Senyor.
Beneü al Senyor, llum i tenebres;
beneü, llamps i boires, al Senyor.
Beneü la terra al Criador
que'l llo in sobrexalci eternament.
Beneü al Senyor, colls i muntanyes;
beneü, tots els gèrmens, al Senyor.
Beneü al Senyor, guals i fontanes;
beneü, rius i onades, al Senyor.
Beneü-lo, tots els peixos i cetacis;
beneü, aucellades, al Senyor.
Beneü al Senyor, remats i feres;
beneü, fills dels homes, al Senyor.
Beneü Israel a Jeová,
que'l llo i sobrexalci en tots els sigles.
Lloau-lo els qui exerciu son sacerdocí,
lloau, servents de Deu, an el Senyor.
Beneü-lo, esperits i ànimes justes,

lloau, sants i humils, an el Senyor.
Beneü, Ananies, Azaries i Missael, al Senyor;
lloau-lo i enaltiu-lo en tot els sigles.
Beneü m al Pare, Fill i Esperit Sant;
lloau-lo i exaltem-lo eternament.
Beneü sóu, Senyor, a dalt del Cel,
lloat, excels i gloriós per tots els sigles.

Antifona I l'àngel para el vol,
damunt l'humil portal,
i amb ell s'aplega un gran estol
de l'host angelical,
que van cantant amb dolça veu:
—Gloria, an el cels, a l'Increat,
i pau, per tot arreu,
an els homes de bona voluntat!
¡Al·leluia!

Antifona Un Infant hermós,
felicit i ros,
una Verge, avui, ens duia;
i els seus noms seràn
Déu i Fort i Sant.
¡Al·leluia! ¡Al·leluia!

PSALM CXLVIII

Feis festes al Senyor, des del cel blau,
lloau-lo en les més grans excelsituds:
lloau el Déu de pau
tots els Àngels i totes les Virtuts!

Lloau-lo, Sol i Lluna, llums i estels;
lloau-lo, cels del cels;
lloau-lo tot l'Empir; i l'aigua pura,
que hi ha damunt l'altura,
que canti del Senyor el nom excels!

Car Ell parlà, i fou fet; manà, i va ser creat,
i tot ho assentà en un fonament,
que no'l mouràn ni temps ni eternitat;
ni mai s'endurà el vent
la paraula o la llei, que Ell ha donat.

Beneü al Senyor i feu-li festa,
monstres i abims del mar i de la terra,
foc, calabruix i neus de l'alta serra,
gebrades, i esperits de la tempesta
—que executau son verb,—pics i collades,
arbres fruiters i cedres alterosos,
remats i bous calmosos,
i feres emboscades
i tota llei de serps i d'aucellades.
Els reis i tots els pobles,
els jutges i magnats, humils i nobles,
donzelles i minyons,
l'infant que ve, i el jai que ja se'n va,
¡que exalcin amb cançons
el Nom, unic excels, de Jeová!

Sa lloança s'ha estès per terra i cel,
i ha aixecat el seu Poble en vigoria:
s'ès fet himne pels sants, i melodia
pel poble, que Ell estima, d'Israel.

Antifona Un Infant hermós,
felicit i ros,
una Verge, avui, ens duia;
i els seus noms seràn
Déu i Fort i Sant.
¡Al·leluia! ¡Al·leluia!

CAPITOL (HEBR., 1)

Havent Déu, moltes vegades i en diferents
estils, parlat, en l'antigor, als nostros pares
per boca dels Profetes; derrament, en nos-
tres dies, ens ha parlat pel seu Fill, que ha fet
Hereu de l'univers, pel qual ja creà els sigles.
R. Gracies a Déu.

HIMNE

Canti tothom amb alegria,
des de llevant fins a ponent,
a Jesucrist, Príncep potent,
fill de la humil Verge Maria.

D'esclau ha presa la figura
l'Autor beat de tot quant és,
per que amb sa carn alliberés
dels pecadors la carn impura.

Al si castíssim de la Mare
baixa la gracia divinal,

i aquell sacrari virginal
porta secrets, ignots fins ara

Temple de Déu es fa, tot d'una,
el clos puríssim del seu pit,
i concebeix Déu infinit,
sens macular-se amb taca alguna.

Dorm a la falda de Maria
el qui predeia Gabriel,
a Qui el Baptista, amb sant anhel,
del ventre estant, ja beneia.

Nasqué, de grat, en la establia,
d'un jaç de palla es conortà,
i amb pobre llet s'alimentà
el Qui als aucells peix cada dia.

Gaudeix el chor celestial,
els Angels canten al Senyor;
i entre els pastors es fa Pastor
el qui és Senyor universal.

Gloria a Jesús, fill de Maria,
al Pare Etern i Esperit Sant;
ara i adés i en tot instant
gloria perenne dada els sia.

Y. *El Senyó ens ha fet conèixer, alleluia.*
R. *La seva Salut promesa, alleluia.*

Antifona *Gloria, en el Cel, a l'Increat,
i pau, sobre la terra,
als homes de bona voluntat.*
¡Alleluia! ¡Alleluia!

CÀNTIC DE ZACARIES

Beneït el Senyor, Déu d'Israel,
que és vingut i ha salvat sa plebs fidel:

I ens ha dada salut en abundor
en llar de David, son servidor.

—Com prometé per boca dels seus sants
Profetes, que envià, sigles abans:—

per salvar-nos de tota enemistat,
de mans dels qui ens havien odiat:

Per usà amb nostres pares de llarguesa
i recordar son pacte i sa promesa:

Jurament que Abraham de Déu rebia,
de donar-se a nosaltres. algún dia:

Per tal que sens temor, i en llibertat
d'enemics, el servíssim ben de grat,

en justícia i puresa al seu davant,
mentres nostres anyades duraran.

Per fer a sebre al seu Poble, que ha arribat
la Salut, que'ls deslliura de pecat:

Per la entranya amorosa del Senyó,
que devalla per dar-nos salvació:

Per dar vista i claró a tothom, qui jau
de la mort en les fosques degradants,
i guiar nostres passes vacil·lants
per la via joiosa de la pau

Antifona *Gloria, en el Cel, a l'Increat,
i pau, sobre la terra,
als homes de bona voluntat.*
¡Alleluia! ¡Alleluia!

ORACIO

Vos suplicam, oh Déu omnipotent, que'l
nou Nadal, segons la carn, del vostre Fill
unigènit, ens faci lliures a tots els qui la vella
esclavitut té sota el jou de la culpa y del de-
cat. Pel mateix Jesucrist, nostre Senyor i fill
vostre, qui viu i regna amb Vós, en unió de
Déu Esperit Sant, per tots els sigles dels si-
gles. Amén.

CANSONS DE BETLEM

I

Cobles per cantar la nit de Nadal.

Acaba de néixer
i ja fa amarc plor;
ab cors s'aconhorta,
dem-li nostre cor.

Los cels s'estremeixen,
la terra's commou,
estels qui tremolen
brillant ab més foc,

los àngels qui entonen
un himne de goig.
Tot riu d'alegria;
Jesús fa amarc plor:
Ab cors s'aconhorta,
dem-li nostre cor.

Neixia pels homos,
per dar-los consol;
ingrats li preparen
la creu i la mort;
si dar-le-hi volguessen
reblida de cors
jay! no, no faria
Jesús amarc plor:
Ab cors s'aconhorta,
dem-li nostre cor.

Acaba de néixer
i ja fa amarc plor;
ab cors s'aconhorta,
preniu nostre cor.

TOMÁS FORTESA

II

BETLEM

Pelegrinant, som en porta
de Betlem la de Judà;
ja m'acull i reconforta
la vera *Casa del Pa.*

De Raquel sempre encisera
té la gracia i la dolor,
té de Ruth l'espigolera
la colrada morenor.

L'enrevolta una harmonia
de vinyets i d'olivars,
ab la tendre poesia,
del idili dels *Cantars.*

I, enfosquint tals meravelles,
té la llum d'aquella nit,
plena d'àngels i d'estrelles
i de Deu... fet Nin petit!...

¡Oh Betlem! segueix ma via
ab el cor aquietat...
¿Com oblidar-te podria
qui a ta Cova ha reposat!

MARÍA ANTONIA SALVÁ.

III

Les cançons que ara venen, son to-
tes d'aquell poeta caporal Mn. Jacinto
Verdaguer.

CANÇÓ DE LA VERGE

Reys de Caldea, pastors de Judea,
féumeli festes al Fill del meu cor,
perque no plori ni en terra s'anyori
mentres li canto dolceta cançó.
Cada gronxada 't daré una abraçada:
cada abraçada, un beset amorós;
mes rosses trenes seran tes cadenes,
niu y arcoveta les ales del cor.
*No plores, no Manyaguet de la Mare;
no plores, no, que jo canto d'amor.*

¡Que n'es de bella tan galta en poncella!
¡que'n son de dolços tos llavis en flor!
son una rosa que'ls meus han declosa,
sols per xuclarne la mel del amor.
Feuli, ornetes, cançons d'amorettes;
cántali albadetes, gentil rossinyol;
si li es poch fina ma falda de nina,
baixen los Angels del cel un breçol.
*No plores, no, Manyaguet de la Mare;
no plores, no, que jo canto d'amor.*

Sian ses ales glasser de tes gales;
sian sos braços coixins de ton cos;
jo per tos polsos ne tiach de més dolços,
per embolcarte les teles del cor.
Sia ta faixa, si'l cel no te'n baixa,
quatre palletes de sec polioli,
quatre palletes tot just floridetes
que't servirian de faixa y llençol.
*No plores, no, Manyaguet de la Mare;
no plores, no, que jo canto d'amor.*

Guarniumel, Angels, breçaumel, Arcàngels,
d'ayre bon ayre tot fentli l'amor;
mística bresca lo cel li servezca
si en llet de verge no troba dolçor.
Dels Reys l'Estrella claríssima y bella
n'es baixadeta a posarse en ton front,
quan ells te miran gelosos s'em giran:
«¡Quina faldada de perles y flors!»
*No plores, no, Manyaguet de la mare;
no plores, no, que jo canto d'amor.*

Totes s'esfloran les flors que t'anyoren,
féyales náixer ton riure melós,
tarnan reviere si'ls tornas a riure,
mes jay! sols beuen rosada de plor.
Quan s'en adonan los Angels entonan
cántichs de testa que's tornan de dol:
«Ab tu abans d'hora clareja l'aur ora;
ab tu abans d'hora s'ha de pondre 'l sol.»
*No plores, no manyaguet de la mare;
no plores, no, que jo canto d'amor.*

LA MAJORAL

Oh bon Jesuset,
si plorau de fret
preneu me samarra;
si plora d'amor,
preneu lo men cor,
preneu la meva ànima.

LOS PASTORS

Si voleu venir
a nostres cabanyes
vos sereu pastor,
rabadans nosaltres.

LOS REYS

Si voleu venir
a nostres realmes,
vos allotjaren
en palaus de marbre;
lo rey sereu vos,
los vassalls nosaltres,

MARÍA

Tornáu-vosen, Reys;
oh pastors, tornáu-vosen;
quau será més gran
ja vindrá ab vosaltres,
d'amor ab lo jou
a junyir les races.
Será 'l gran pastor
que, al cel per guiarles,
unirá a sa veu
totes les ramades.

Será Rey dels Reyes,
Senyor de Monarques;
pendrá per regnar
en tot los realmes
lo ceptre del mon
ab sas mans llagades.

LA NADALA

Lilium convallium.

D'un roser a l'ombra,
d'un roser de maig,
n'ha florit un Lliri
la nit de Nadal.

*Bonica es la Rosa,
més ho es lo Ram,
més ho es lo Lliri
que floreix tot l'any.*

Les fulles son verdes,
la calzer n'es blanch,
la mel de son calze
n'es mel celestial.

Abelles que'l besan
son Angelets sants,
Angelets lo volen,
pastorets l'hauràn.
Los tres Reys arriban
sols per olorà 'l.
Ja'n veuen la Verge
que'l va ab plors regant.
—¿De qué plorau, Verge,
de qué plorau, tant?
—Perletes de l'alba
lo solen rosar,
y avuy, que es divendres,
son gotes de sanch.
Lliri que floreixes
la nit de Nadal,
jay! allí al Calvari
¡com t'esfullaràn!—

*Bonica es la Rosa,
més ho es lo Ram,
més ho es lo Lliri
que floreix tot l'any.*

Cançó del Rossinyol

Allí a l'Establia,
de vora'l Portal,
rossinyol hi canta
la nit de Nadal;
*Flor de lliri lliri,
flor de lliri blanch.*

—¿Per qué cantas ara
si plora l'Infant?
—Si canto y refilo
per aconhortà 'l.
—Refilas y breças,
¿de qué está plorant?
—Lo mon que tant ayma
l'ha anat oblidant!
los tres Reys son fora;
Los Pastors se'n van;
si pastors lo deixan,
anyells, ¿que faràn?
Aucells de la gloria
volem a adorà 'l,
que'ls homens no hi venen
la nit de Nadal.—
Allí a l'Establia,
de vora'l Portal,
rossinyols hi cantan
si plora un Infant;
tant plora y suspira,
que s'hi van posant.
*Flor de lliri lliri,
flor de lliri blanch,*

PASTORELLA

I

Un anyellet arribà a l'Establia
tot fent joguines aquest demati,
ab tristos bells l'ovella que'l cria
fa ressonar lo boscatge vehi.
Lo cerca y lo troba
dintre de la Cova,
jugant a les plantes del Anyell diví.
Es blanch com la gebre,
correm a adorarlo l'Infant del pesebre.

II

Lo pastoret que ha perduda l'ovella
tota la nit l'ha cercada plorant,
es la manyaga n'és blanca y novella
que esbrotà 'ls dolços timons del volant.
La cerca y la troba
dintre de la Cova,
besant amorosa los peus del Infant.
Es blanch com la gebre,
correm a adorarlo l'Infant del pesebre.

III

Sense l'infant la maretta s'anyora;
que es de cor d'àngel lo jove pastor:
quant no l'ovira son ull sempre plora
y sent plegarse les ales del cor.
Lo cerca y lo troba
dintre de la Cova,
y ab ell també adora l'Infant Salvador.
Es blanch com la gebre,
correm a adorarlo l'Infant del pesebre.

ESPIÑES

Ella está besant
l'amorós Infant
y ses galtes mira
que'ls llavis de Judas
també besaràn,
y plora y sospira.

Les flors que somriuen
una a l'altra diuen
¿per qué plora tant?

Ella està bressant
l'amorós infant,
tot bressantlo mira
aqueils peus y braços
que en creu clavaràn,
y plora y sospira.

L'auellet que canta
oïnt sa complanta
respon gemegant.

Ella va alletant
l'amorós Infant,
alletantlo mira
aqueils dolços llavis,
que ab fel rosaràn,
y plora y sospira

L'ànima que l'ama:
¡Pobre Verge! esclama,
¡quin dolor tan gran!

Se va endormiscant
l'amorós Infant
difunt Ella mira

lo Fill que cadavre
sos braços rebrán,
y plora y sospira.

Un Angel venia
per darli alegría;
se'n torna plorant.

ENTRE FLORS

Pavus Dominus et amabilis nimis
(S. Bernat.)

Encara es petit petit
l'infant de la Gloria,
petit com un lliri blanc,
bell com una rosa,
dels rosers ab que en abril
Jericó's festona.
La Verge sembla'l roser
quan al braç lo porta,
quan lo porta vora'l riu
a esbandir la roba.
Per esbandirla millor
sobre l'herba 'l posa
entre mates d'iris blau
y margaridoyes.
L'infantó somriu,
la Mareta plora

Gira al Fill dels seus amors
sos ulls de coloma
cada volta que s'ajup
a la rentadora.

Lo veu en somni suau
còm dorm y reposa
al peu d'un arbre d'encens
que li fa bona ombra.
De genolls un Serafi
sos cabells esflora
voldria besar son front,
voldria y no gosa,
veyent que en son jas florit
l'amor lo deixonda,
fentli estendre sos braços
al aire del Gòlgota.
Al péndrela Ella en los seus
de Mare amorosa,
la creu estampada ha vist
en son llit de mo'ça,
com firma que'l Deu infant
en la terra posa.
L'infantó somriu
la Mareta plora.

TOT BRESSANT

Lo cel sospenia
sa dolça armonia
sentint que la Verge gronxava'l breçol,
y eix càntich escolta
rodar per sa volta
ab veu que li eneeja lo gay rossinyol.

—Per eixos ulls closos
que veig tan hermosos
veuré quan los obris la gloria per dins;
seranme ses nines
finestres divines
per hont prou voldrian guaytar Serafins.
Veuria, oh misteri,
com altre hemisferi
tot plé de les flames del gran amor teu,
y en mitx de les flames
a aquells que més ames
los cors que en la terra sospiran per Deu.

Veuria, en sa eixida
la font de la vida,
d'hont raja pels homens la ditxa y l'amor;
veuria los llassos
parats a llurs passos
y eix cel de la terra parat a son cor,

Lo raig sentiria
de sa melodia
oh Cor, ho salteri del Deu d'Israel;
ab dolces aflies
dirianme'ls ayres
si'n tenen d'aroma los lliris del cel.

Si no s'esbadella
ton ull de poncella
somriga'm ton llabi gemat y florit;
ensenya'm tes perles,
oh flor que t'esberlas,
esfulla'm lo somni que nia en ton pit.

Mes ¡ay! mentres plora
mon cor que s'anyora
tu dorms ¡oh! perdona que jo no puch més,—
li diu y ferida
d'amor y esclanguida
sos llabis y galtes arrosa ab un bes.

L'infant ha desclosos
sos ulls amorosos
y'l Fill y la Mare sospiran d'amor;
y en dolça riuada
del cel devallada
la ditxa traspua d'un cor a altre cor.

LO POU DE MARIA

(TRADICIÓ BETHLEMITA)

La Nazarena gentil
a Bethlem tornava;
be ho diuen prou los aucells
d'aquella montanya,
que la segueixen cantant
y fentli la gala.
La voltejan Serafins
prenentla per l'Arca,
l'Arca vera de la llei
que'l món esperava.
Durianla si li plau,
damunt de ses ales.
Ella vol anar a peu,
a peu com les altres.

De la ciutat de Davit
a mitja pujada
de cansament y de set
cau a terra en basca.
A la vora hi há un aljup
al peu d'una palma,
una dona de Bethlem
hi ve a pouar aygua:
—Me'n volguesseu dar un glop,
un glop de vostra ánfora.
—Prenéusela del aljup,—
diu girant l'espatlla.
L'aygua que era en lo bells fons
pujava, pujava
fins al llabi del brocal
argentina y clara.
Maria hi arrosa 'l seus
de rosa boscana,
mentres canta un aucellet
al cim d'una branca:
«Si coneguesses, Bethlem,
a aquel que t'arriba,
si sabesses que es la font,
la font d'aygues vives,
demanariasim tu
de la que sospiras,
d'aquella aygua que flueix
a l'eterna vida.»

LOS SANTOS INOCENTES

¿De qué ploras? i De qué ploras,
oh Bethlem, aquest matí,
tendra Mare del Messias,
orient del nou Davit?
Tortoreta de Judea,
que t'has posada en un cim,
¿miras si't tornan encara
los que acaban de fugir,
passarells d'un altre clima
que'l filat tingué catius?
Aconòrtat, aconòrtat,
Raquel que ploras tos fills,
si no hi son ja dins tos braços
ja son als de Jesucrist.
¡Quína messa tan hermosa!
¡quín espigatge tan rich!
no se'l pensa aquell que us sega
l'espigoler que teniu,
no s'ho creu que per la garba
lo cel donará'l vencis.
Lo lligador es un Angel,
lo garber un Serafi
que us du de l'era de Rama
als graners del paradís.

Primerenca flor dels mártirs,
corteig del Anyell diví,
oh perles de l'ignocencia
que la sanch torna en safirs,
safirs ab que Deu enjoya
lo breçol d'or de son Fill,
lliris trencats en poncella,
roses veres d'un matí,
reses vermelles y blanques,
ben haja qui us ha cullit.

Mirau los cóm agonitzan
tot mitg rihent al butxí,
a la punta de l'espasa
que va a partirlo pel mitg.

L'infant de qui no s'adonan
no trigará a ser garfit,
puix ab crits de: mare, mare
diu al soldat, som aci.
Mirau, lliures de llurs cossos,
cóm volan llurs esperits,
joguinejant ab les palmes
que ara venen de cullir.
Obrint los braços per rebrels
l'infant Jesús los somriu,
dihent tot baixa ses mares:
deixaulos venir ab mi.

LA COVA DE LA LLET

Dins l'Estable de Bethlem
la Verge se es desvetllada,
sentint degollar los nins
damunt lo cor de les mares,
y caure als peus del sayó
com flors al peu de la dalla.
Se posa'l seu en lo pit
puix no pot dins ses entranyes,
y eixint de la de Bethlem
en esta Cova s'amaga.
Ab l'esglay que ella ha tingut
la llet se li estroncava,
y plora'l bon Jesuset,
y plora sobre sa falda.
¿Que li dará al Deu infant?
¿Que li dará que li placia?
L'infantó demana llet:
ella no té més que llágrimes!
Ja n'aixeca al cel los ulls,
los ulls hont Deu se enmiralla:
—Pietat, oh Rey del cel,
per lo Fill de vostra esclava,
per vostre Fill que colltorç
com la flor sense rosada.
¡Si no'm tornau pas la llet
morirém en esta balma,
mon Fill morirá de fam,
jo de tristor y anyorança!—
Encara fa oració
Que ja la llet li tornava,
com la Font de Siloé
quan li revé'l brot de l'aygua.
Li torna tant a bell raig,
que per la terra s'escampa,
prenentla la mo'ça d'or
per plovitg de brins de plata,
la terra per flochs de neu
y fulles de rosa blanca.
Eixa regor de son pit
blanqueja en la Cova encara,
y en los lliris de Nadal
que somriuen a l'entrada;
blanqueja en lo cor dels nins
que ella a sos pits alletava,
de les Verges en lo front,
del vell sacerdot en l'alba.

Semblant a aqueix raig d'estels
que du'l firmament per faixa,
mostrántrnoslo cada nit
com lo camí de la patria,
lo firmament cristiá
també té sa *via lactea*.

Es Coliseu de Roma

Quant els antiquaris s'han empenyats en cercar a tota ultransa a l'arquitecte del Anfiteatre, sols han pogut detcobrir una lápida sepulcral en l'esglesia de Santa Martina, lápida trágica de la via Nomentana, en la que se dona noticia d'un Gaudenci, cristiá, martiritat en temps de Vespasiá, a pesar d'haver estat autor de l'obra més notable, de la que era gloria de sa ciutat. De totes maneres, si es Coliseu no fong construït per un mártir, ho fou, sens dupte algun, per els mártirs, i en ses murades ombrívols s'hi reflexa sa trista historia de ses persecucions en els tres primers sigles de l'Esglesia.

S'Anfiteatre no era un edifici aislat, més o manco important; no era solsaament una maravellosa arquitectónica; era una especie de institució, i en aquest sentit hi havia una altra partida de edificis o dependencias en el seu entorn, les quals formaven part d'aquell

gran palau, aont s'hi còlga sa displi-cent soberanía d'un poble de mendicants. ¿Veis aquelles ruines de sa Edat Mitja, enomenades sa torre *di Conti*, no lluny del Anfiteatre entre la plaça *delle Carrette* i la via *Alexandrina*? Doncs allà va estar el temple de sa Terra, *Templum Telluris*, el temple consagrat a sa fecunditat de sa naturalesa: aquell era una especie de pretori del Coliseu: allà feien sa derrera estació els mártirs: ¡poética armonia! Desde s'impur temple de sa terra colombraven els predestinats la claredat esplendorosa del cel. Més aprop encara del Coliseu, existí es *llac del Pastor*, una font d'una gran pica, aon alguna vegada calmarien sa seua set els condemnats an el suplici: allà a demunt la pedra anomenada *Sceleata*, se feia sa derrera crida i se anunciava s'horrible programa des torment, i fins i tot el destí ulterior del cadavre, el suplici barbre de ultra-tomba: en aquest lloc trist comensava per els cristians es càstic de sa flagelació. Marcial, en un des seus epigrames, mos dona ses senyals exactes de ses veines tendes (*tabernolas*), aont se venien ses cordes per açotar, llur consum era proporcionat al número d'esclaus. Aont ara hi veim junt al Celio es convent des *Quatre Coronats*, fong es corté des soldats, que se cuidaven de sa vela cubertora en es Coliseu: no lluny estava es *Ludus matutium*, especie d'escola, aont feien es seus ensais es gladiadors. En es soterrani des convent des pares pasionistes vorem llevò es restes des gran *Vivari*, o depòsit de feres, aon en diferentes èpoques s'han trobats osos d'animals estrangers: els òssos d'alguns òssos de l'Àfrica o de alguns lleons de la India s'han conservats més temps que ses cenrrres dels emperadors que los feren venir, per més que aquets emperadors construïssen palaus funeraris per assegurar la immortalitat del seu norés: en les ruines del mausoleu d'En Adria no hi ha ni pols: sa pols d'En Neron fong allunyada amb espant. Si e-hi ha vanidat que resistesca s'estudi de ses ruines de Roma, no digan els filosòfs que la vanidat és feble i covarda; la vanidat es més forta que es mateix imperi romà. Continuant sa volta al entorn del Coliseu, mirau les suntuoses habitacions des preparadors de ses festes, presidents de s'espectacle: en es Palati, la casa des Césars; en el Esquilí, la casa dels emperadors Flavis: en mig, el temple de Venus i de Roma, expressió del geni artístic d'En Adria; a su-baix, es restes des pedestal enorme en que estigué s'estatua d'En Neron, després canviada en simulacre des sol, i en es costat, la *Meta sudante*, sa gran font, avui en dia seca i solitaria, aont es gladiadors venien a rentar es seu còs cubert de suor i pols i sanc. Junt a sa vorera d'aquesta font, i en es pedestal veinat, caigueren moltes vegades es cristians sota el ferro des buxins: tot aquest vall es una especie de temple: sa terra d'aquets camins, empapada amb saba de mártirs, ha presenciat grans actes de heroisme; el nom dels heroes el sab solament Deu.

Figuram-mos ara es Coliseu en un dia de gran festa: poetes i prossistes mos conviden amb ses seves pàgines: provem de descriure s'espectacle senza emplear una sola paraula que no pertenesca a testimonis oculars. Bé val la pena de sacrificar, si fós necessari, sa bellesa a sa exactitut, es quadro a sa fotografia.

Es sol, que surgeix demunt es cims de Preneste, dáura la faç oriental des Coliseu. Sos raigs s'endinsen en es recinte ovalat per les finestres de l'alt pòrtic, dibuixant quadrats de llum demunt la superficie dellustrada de ses parets. En el interior tot apareix encara solitari i silenciós, en el voltant comensa s'animació. Multitud d'esclaus condueixen, amb cordons de seda ver-meia, sengles animals, mansuets per

naturalesa o domesticats, que han de servir en els jocs de sa arena. Altres animals més perillosos, venguts de terres llunyanes, arriben a dins gabies amb rodes, a dins gabies literalment cubertes de cintes i de flors: homos de cara negra i cabeis arreveixinats van darrera d'alguns d'aquets carros. Es cap d'una estona arriben els soldats, que han de prestar es servici de s'Antiteatre, revestits amb clàmides blanques. Junt an es pedestal del colós d'En Neron i de la *Meta sudans* i dels elefants de bronzo de sa via Sacra, rebullen es curiosos en multiplicats grops, esperant es principi de sa festa; dins es valls i en les muntanyoles veines s'hi comensa a percebre es moviment: aprop i de lluny, remors a la una indisintint i significatius, ses primeres palpitations d'aquell mon, es primers siulos d'aquell trebolí de furor i d'alegria; que va a desencadenar-se i bramular a dins els ambits des Coliseu.

Alguns personatges, amb aire greu i preocupat, entren en el interior; són els inspectors i procuradors de los jocs; van a veure si está tot ben dispost, si s'han preses totes ses prevencions; sobre tot van a inspeccionar s'estat de de sa arena; a demunt ella es peu des lluitadors se planta millor; i ademés sa arena se beu sa sanc aixis com la reb; un trespol de pedre seria imposible; aviat se convertiria amb una bassa; una nova capa d'arena de tant en tant, renova es pís, i surt de bell nou sec i brillant. Caligula i Neron han trobat prosaic aquest medi; i han fet posar demunt sa capa d'arena ordinaria un'altra composta de vermelló i esmalt vert, i fins i tot de llimadures de pedres precioses; es vermelló era bó per dissimular i poetisar es color de sa sanc; altres vegades, gracies a una pasada de pedra especular molta, s'arena prenía s'aspecte d'una superficie nevada, i amb sos raigs des sol, de una immensa fuia de nacre.

S. C.

Tres fiis de viuda

Això era una doneta viuda que tenia tres fiis, En Juan, En Miquel i En Bernat.

Eren més pobres que un ropit i sempre acabaven primer es pa que sa talent.

En Juan se cansà de patir fam i diu a sa mare:

—Ma mare, sa fam és massa mala de patir. He pensat d'anar a trescar mon, veiam si en-lloc trobaré ventura per porer-vos socórrer.

—Saps que faràs tu? diu sa mare. No pensaràs pus en noltros.

—No hàieu por d'una tal cosa! diu ell. No me fassau tan mal entranyat.

Sa mareta, com el me veu tan fort a s'anar-se'n, li diu:

—Fé es teu cap envant, si tan encarat e-hi estás.

I En Juan un dia alsa es cap, i ja és partit de d'allà a trescar el mon.

Camina caminaràs, arriba a una possessió, s'hi lloga, i demana a l'Amo:

—Què he de fer?

—Què has de fer? diu l'Amo. T'has d'aixancar dalt es cavall, te'n has de dur una carta, i l'has de deixar allà on es cavall s'aturarà.

—Bono! diu En Juan. I sa carta a on és?

—Jas! velataquí! diu l'Amo.

En Juan pren sa carta, se'n va a treure es cavall, s'hi aixanca damunt, pega simada i altra a s'animal, que partí de quatres tant com en poria treure.

Com prou aquell animal hagué corregut, arriben a sa vorera de mar.

Es cavall anava a tirar-s'hi, pero En Juan l'atura, i diu:

—Bono! ¿i an-e qui he d'entregar sa carta, si no veuen lluir negú en tot

aquest badiu? Aquest Amo meu per mi deu patir de boig. ¿A on treu cap fer-me tals comandes? ¿I ara que mos havíem d'aficar dins la mar amb so cavall? ¿Per romandre-hi tots dos?.... Ja sé que faré: com es cavall s'és aturat, maldement l'haja aturat jo, tiraré sa carta a la mar; i ja'm vendrà l'Amo darrera amb un pa calent!

¿Què me'n direu? Ell e-hu fa així: tira sa carta a la mar, gira es cavall i li dona cap a sa possessió; i es cavall de d'alla trot-trot fins que hi arriba.

L'Amo surt damunt es portal, i diu: —¡Com-ès-vel-la-vera-veu! ¿i que ja tornes?

—Tornes? Tornat! diu En Juan.

—I l'has deixada a sa carta? diu l'Amo.

—Prou que sí! diu En Juan.

—I ¿a on l'has deixada? diu l'Amo.

—En fresc, diu En Juan.

—¿Que vol dir en fresc? diu l'Amo.

—Vol dir, diu En Juan, que, com me'n som temut, es cavall m'ha tengut a sa vorera de mar i se'n volia anar per endins. Com he trobat que aquell camí era massa blan i que perillava anar-mos-ne a fons tots dos, perque molt bé sabeu vos que *la mar fa forat i t pa*, pec tirada a sa brilla, es cavall s'atura, i llavò he dit jo:—Bono, ja tenim es cavall aturat. I ara ¿an-e qui don sa carta de l'Amo? Mir si veig negú per donar-le-hi; no veig en tot aquell badiu una ànima, i he pensat que lo millor era tirar sa carta dins mar, que sempre se mou i fa anar ses coses d'una banda o altra. Així hu he fet, i vametaquí amb so cavall, i ja poreu esser partit a veure quina altra feina teniu que manar-me.

L'Amo com sentí aquell rossinyol, romangué senza paraula i llavò diu amb ell mateix:

—No la m'ha feta que no la m'hagués pensada. Aquest bergant no'm convé a cap preu. Lo més curt és dir-li que no l'he mester pus i pagar lo abocant-li es diners. Sa questió és que se'n vaja.

I ¿que fa l'Amo? crida en Juan, i li diu:

—Mira estimat: no t'he mester pus. Vina i te pagaré i poràs fer es teu cap envant.

El mena dins una cambreta que tenia ben tancada, amb un caramull de diners a's mig.

—Pren es que vulgues! diu l'Amo.

En Juan obri un bossot que duia, i venguen bones grapades de diners! fins que no'n queberen pus dins es bossot. El ferma ben fort per que no li fogissen; i, fent una gran capellada a l'Amo, se'n despedí, i de d'allà ben peus alts.

¿Vos creis que pensàs pus en sa mare ni es germans? Ses darreres que tengué. Va prendre per allà on tenia es cap girat i vengua a fer raig i roi de diners per tot! anant de festa en festa i de bauxa en bauxa, com si no s'hi haguessen haguts d'acabar mai es diners dins aquell bossot.

Es seu germà Miquel, es segón de ca-seua, també se cansà de patir fam i d'esperar En Juan.

Veient que no arribava a venir mai, agafa sa mare i li diu:

—Ma mare, això no va pus; estic re-de-cansat de patir talent; i s'esperansa que tenfem d'En Juan, ja veis que és ben borrera. En Juan se serà mort o la fa tan curta com noltros o ja no hi pensa si ha tenguda sort, per allò de que *es berenats no coneixen es dijuns*.

—I tot això ¿an-e que vé ara? diu sa mare.

—An-e que vé? diu En Miquel. Que jo també me'n vui anar a trescar el mon a veure si trobaré cap ventura. Per malament que'm diga, no m'hi dirà més que aquí.

Sa mareta bé el pregà i el sermonà que no se'n anàs; però ell havia aficada sa banya, i tot fons debades: un dia ben dematí alsa es cap, i ja va esser partit de d'allà cap a trescar el mon.

Camina caminaràs, i cap enllà te faràs, afina unes casetes lluny, s'hi acostarà i ¿què me'n direu? Ell va esser sa mateixa possessió a on havia topat En Juan.

L'Amo estava damunt es portal, i En Miquel ja l'escomet dient:

—Alabat sia Deu!

—Per a sempre sia alabat Deu! diu l'Amo.

—¿No me deixaríeu seure, diu En Miquel, an aqueis pedrissos, que venc una mica cansat.

—Seis tot es temps que voldreu! diu l'Amo.

En Miquel s'asseu, i dins una estona diu:

—I parlem de tot l'Amo. ¿Seria cosa que haguésseu mester cap missatge?

—S'altre dia se'n anà un, diu l'Amo, i tu te pories posar an es seu lloc.

—Sí que m'agrada s'idea! diu En Miquel.

—Idò poreu parlar de preu, diu l'Amo.

—Preu? diu En Miquel. Me dareu lo que trobareu que m'he gonyat.

—Bé parles, diu l'Amo. Idò pots quedar.

—Idò quedaré! diu En Miquel.

En Miquel entrà dins ses *cases*, va escometre sa Madona i ets altres qui hi havia, que, com el veien tan xalestó i desinvolat deien entre ells mateixos!

—¡Fosca d'auba! ¡veiam que serà aquest estornell!

Lo endemà dematí En Miquel fons es primer missatge que se desxondí. Pega cossa an es llensol, surt a defora, i troba l'Amo dalt es portal, i ja l'escomet, dient:

—Bon dia i bon any, l'Amo!

—Altre bon dia! respón l'Amo.

¿Que ja has acabada sa són!

—Sí! diu En Miquel. I ja poreu esser partit a dir-me quina feina he de fer.

—Ves-te'n dins tal boal, e-hi veuràs un cavall, li poses sa sella i sa brilla, i vina amb ell aquí devant.

En Miquel e-hu fa així; i, com tornà esser devant es portal de *ses cases*, l'Amo li entrega una carta, i li diu:

—Jas aquesta carta, i no l'has d'entregar fins que's cavall s'atur.

—E-hi ha altres comandes que fer-me? diu En Miquel.

—No! diu l'Amo.

I En Miquel ja pega esparonada i altra an es cavall, i aquell animal de d'allà tant com en poria treure.

Corre qui corre, com En Miquel se'n tem, arriben a sa vorera de mar.

Es cavall s'hi tira dadins i se veia que volia seguir endavant. En Miquel li pega tirada de brilla, i es cavall s'atura.

—Bono! diu ell. Ja tenim es cavall aturat! I ¿an-e qui he d'entregar sa carta, si no's veu negú nat en tot aquest badiu? Ja sé que faré: la tiraré a la mar i la mar ja se'n avendrà.

La hi tira i dona an es cavall cap a sa possessió, i ¡hala bones esparonades! i es cavall amb un trot ben alt de d'allà.

Arribà a ses *cases* de sa possessió, troba l'Amo dalt es portal, li conta lo que ha fet, i l'Amo diu amb ell mateix:

—Ell aquest mos és sortit com s'altre. Són més llests que jo aqueis homos, i no me convenen a cap preu. Lo més curt es pagar lo an aquest estornell, i abreviar-lo lo més prest possible.

En Miquel mentres tant se'n mena es cavall dins sa boal, li dona es seu recapte; i llavò l'Amo el crida i li diu:

—Mira, ja no t'he mester pus. Vina, te pagaré, i poràs fer es teu cap envantr

El se'n mena dins sa cambra a on tenia es diners, i li diu que prenga es que vulga.

En Miquel se treu un bossot, i ja és partit a posar-hi grapades i grapades de diners, fins que el tengué ben ple,

i no de ferro, sino d'or i qualque mica de plata. Ferma amb uns cordons sa boca des bossot, fa una gran capellada a l'Amo, i ja li ha estret de d'allà ben peus alts i cap a on tenia es cap girat.

I ¿vos feis comptes que hi pensàs gens gens en sa mareta ni En Bernat? Ses darreres que tengué de pensar-hi!

Lo que va fer, aturar-se a sa primera gran ciutat que topà, per donar-s'hi bona vida i riure i folgar, anant de festa en festa i de bauxa en bauxa, fent raig i roi de diners per allà on passava, com si es bossot no s'hagués d'arribar a buidar de tot mai.

Com la cosa s'és allargada tant, aquí posarem forqueta, i dissapte qui vé veurem, si Deu ho vol i Maria, quina la va fer En Bernat, si va esser tan cap-esflorat com En Juan i En Miquel o si demostrarà tenir més seny i més bon cor que no es seus germans.

Dècimes desbaratades

XXXV

S'anv que Job va essé regent de sa parroquia de Randa, n'Atila hi donà una tanda d'exercici per l'*Advent* amb s'ajuda (si no ment) de sa Cort de Faraó, qu'era de lo bò milló per anà quantre es pecat; donant per tot resultat fundà l'Inquisició.

XXXVI

Sa criada de Judit va pegà a s'*Hemorroissa* i li va di: Vel-la llissa! ¿com t'ha agradat s'esclafit? Un empleat de Madrid d'aquells que duen terót quant sentí aquest bogiót tregué ès cap per sa finestra, i va veure Sant Silvestre que plomava s'endiót.

XXXVII

Eva dins el Paradís va está tan mala d'un còlic que hi va havé d'anà es fii prodic a donar-li siccents sis *caxets* de sal amb anis preparat amb pell de porc per un potecari xorc, qu'era un modelo de pares perque comprava ses tares an'es veis de New-York.

ORTÉP.

Secció local

Diumenge, hora baixa, tregueren sa rifa de s'Hospici, de vuit porcelles. Es nombres agraciats foren: es 1960, 2288, 3591, 3971, 4997, 5406, 8623 y 9711.

Es qui tenguen cap nombre d'aquels, pot anar a recullir sa porcella, maldament que sia passat Sant Tomàs, que sol esser s'indicat per agafar sa porcella p'es nas.

Divendres acabà sa novena del Nom de Jesús, an es Convent de St. Vicens, que ha predicada al Rt. P. Ramon Tascon, Dominic.—No l'ha predicada al P. Robert, com havíem dit, per trobar-se dit P. Rnt. Tascon entre noltros recent vengut de Valencia.

Disapte, a sa mateixa esglesia comensaran ses Coranta-Hores del Nom de Jesús; predicarà el Rt. P. Miquel Alcover, de la Companyia de Jesús.

Tots es qui tenguen *rut'lons* venals, a sa fàbrica de Servera i Melis les paguen a deu pessetes i mitja.

Dia 16 passà a la eternidat sa madona Antonina Sureda, després de llarga i penosa malaltia, rebuts els Sts. Sagraments i sa Bendició Apostòlica. Que Deu N. S. l'haja trobada en estament de gracia.

Enviam es nostro condol an el seu espòs, fiis i demés familia. A tots desitjam molts de anys de vida per pregar per ella.